

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 582/2022
21.10.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Катарине Манојловић Андрић, председника већа, Јелене Ивановић и Бранислава Босиљковића, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Владимир Раичевић, адвокат из ..., против тужене Општине Липљан, коју заступа председник привременог органа Општине Липљан, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1888/21 од 21.09.2021. године, у седници већа одржаној 21.10.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

УСВАЈА СЕ ревизија тужиље, **ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ** пресуда Апелационог суда у Нишу Гж1 1888/21 од 21.09.2021. године, тако што се жалба тужене **ОДБИЈА** као неоснована и потврђује пресуда Основног суда у Лесковцу П1 276/19 од 05.10.2020. године.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужена да на име трошкова ревизијског поступка исплати тужиоцу 40.669,73 динара, у року од петнаест дана од дана пријема отправка пресуде.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу П1 276/19 од 05.10.2020. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиље па је обавезана тужена да тужиљи на име накнаде штете у висини разлике између минималне зараде и исплаћене зараде, за период од јануара 2017. до јануара 2019. године, исплати појединачне месечне износе наведене у том делу изреке, са законском затезном каматом почев од означених датума до коначне исплате. Ставом другим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиље па је обавезана тужена да тужиљи на име накнаде штете у висини разлике између припадајућег и исплаћеног додатка на зараду према закључку Владе Републике Србије 05 број 120-335/2007-14 од 25.12.2008. године, за период од јануара 2017. до јануара 2019. године, исплати појединачне месечне износе наведене у том делу изреке, са законском затезном каматом почев од означених датума до коначне исплате. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиљи накнади трошкове парничног поступка у укупном износу од 59.200,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 1888/21 од 21.09.2021. године, ставом првим изреке, преиначена је првостепена пресуда тако што је одбијен тужбени захтев

тужиље којим је тражила да се обавезе тужена да јој, за период јануара 2017. до јануара 2019. године, исплати накнаду штете у висини разлике између минималне и исплаћене зараде и разлике између припадајућег и исплаћеног увећања зараде према закључку Владе Републике Србије 05 број 120-335/2007-14 од 25.12.2018. године, све у појединачним месечним износима означеним у изреци пресуде са законском затезном каматом на те износе почев од означених датума до коначне исплате. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиле за наканду трошкова парничног поступка.

Против правноснажне другостепене пресуде тужиле је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 88/18 и 18/20) – у даљем тексту: ЗПП и утврдио да је ревизија тужиле основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2) ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиле је била, на основу решења тужене од 01.08.2017. године, у радном односу код тужене и распоређена на радно место ... у звању ... у Одељењу за ... послове општине Липљан са коефицијентом за обрачун и исплату плате од 8,85. Тако утврђена зарада тужиле, која је била мања од минималне зараде, увећана је за 50% због радног ангажовања на Косову и Метохији (тзв. косовски додатак) у складу са Закључком Владе Републике Србије 05 број 120-335/2007-14 од 25.12.2008. године. На основу налаза и мишљења вештака економско – финансијске струке утврђена је тражена разлика зараде између минималне зараде и основне зараде која је тужиле исплаћивана без увећања по Закључку Владе за спорни период у износу од 44.821,77 динара, као и висина разлике на име „косовског додатка“ обрачунатог на зараду у висини минималне зараде и исплаћеног тужиоцу у утуженом периоду која износи 21.026,88 динара. Тужиле је прецизирала своје тужбене захтеве према овој варијанти налаза и мишљења у погледу разлика зараде и увећања по основу закључка Владе.

На основу утврђеног чињеничног стања првостепени суд је закључио да је тужбени захтев тужиле за тражену исплату разлике између минималне зараде и исплаћене зараде основан, као и на име разлике између припадајућег и исплаћеног увећања зараде према Закључку Владе РС од 25.12.2008. године, па је тужбене захтеве усвојио.

Другостепени суд није прихватио овакав став првостепеног суда, сматрајући да је исплаћена зарада тужиле правилно обрачуната уз увећање од 50% месечно, јер је са „косовским додатком“ реализована у већем износу од минималне зараде. Стога сматра да тужиле неосновано потражује утужену разлику.

Врховни касациони суд не прихвата овакво становиште другостепеног суда, јер налази да је засновано на погрешној примени материјалног права.

Тужиле на основу члана 5. став 2. Закона о платама службеника и намештеника у органима аутономне покрајине и локалне управе („Службени гласник РС“, број

113/17 и 86/19) има право на исплату минималне зараде. Осим тога, тужиљи у складу са Закључком Владе Републике Србије број 120-335/2007-14 од 25.12.2008. године и Законом о буџету припада и право на увећање припадајуће зараде у висини од 50% месечно на име „косовског додатка“. Према налазу вештака, тужиљи је обрачуната плата у мањем износу од минималне зараде и на тај износ вршено је увећање од 50% месечно. Такав обрачун није правилан. Тужиља је имала право на исплату минималне зараде и увећање од 50% обрачунато на тај износ. Исплаћена укупна зарада тужиљи са „косовским додатком“ у спорном периоду је већа од минималне зараде, али је мања од износа који се добија обрачуном плате у висини минималне зараде уз увећање за 50% месечно. Стога је правилан закључак првостепеног суда да тужиља има право на утужену разлику зараде.

На основу изложеног, Врховни касациони суд је применом одредбе члана 416. став 1. Закона о парничном поступку донео одлуку као у ставу првом изреке.

Одлука о трошковима поступка из става другог изреке је донета применом члана 165. и члана 163. став 2. у вези са чланом 153. и чланом 154. став 1. ЗПП. С обзиром да је успела у поступку по ревизији тужиљи припадају у ревизији опредељени трошкови тог поступка на име ангажовања пуномоћника, у износу од 18.000,00 динара, одмерени применом важеће Адвокатске тарифе („Службени гласник РС“, број 37/21), као и трошкови на име судских такси за ревизију у износу од 9.067,89 динара и за одлуку по ревизији у износу од 13.601,84 динара, на основу важеће Таксене тарифе.

**Председник већа – судија
Катарина Манојловић Андрић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић